

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/58/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7521207733
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7521207733.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Borisa Brondoša a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpená: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, Majerníkova 3/A, Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 10Csp/115/2021-77 zo dňa 6. mája 2022,

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi 100% trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

11CoCsp/58/2022

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V celom rozsahu tým vyhovel žalobe, ktorú ktorá bola skutkovo vystavaná na tvrdení o existencii práva žalobcu na primerané finančné zadost'učinenie z dôvodu jeho úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľských práv, keď rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 24. júla 2020, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/15/2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/137/2020 z 25. februára 2021, došlo zo strany súdu k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovanej vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 7.530,56 eura spolu s príslušenstvom, a to z dôvodu, že zo strany žalovanej došlo k porušeniu jeho práv na ochranu spotrebiteľa, ktorých integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa, garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetných rozhodnutiach, čím deklaroval, že zo strany žalovanej došlo k porušeniu právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Primeranosť finančného zadost'učinenia odvíjal od skutočnosti, že zo strany žalovanej došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde ako spotrebiteľ úspešne obhajoval svoje porušené práva.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 1 ods. 1 a § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, z ktorých vyvodil záver o dôvodnosti žaloby, keď v prvom rade potvrdil základ nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie, keďže sa tento v konaní vedenom na Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/15/2015, úspešne domohol ochrany svojich spotrebiteľských práv. Pri posudzovaní výšky finančného zadostučinenia dospel k záveru, že žalobcom požadovaná suma 1.000,- eur je dôvodná a primeraná vzhľadom na jemu spôsobenú ujmu. Zdôraznil, že „už len samotná skutočnosť, že žalovaná pri úvere poskytnutom vo výške 800,- eur požadovala od žalobcu vrátenie o 7.530,56 eura vyššej sumy, a to navyše bez toho, aby na ňu v zmysle hmotného práva mala nárok, a teda že bez právneho dôvodu disponovala na úkor žalobcu značnými peňažnými prostriedkami, bola okolnosťou spôsobilou negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobcu (spotrebiteľa), a tak potenciálne ohroziť i jeho sociálny a rodinný život...“, resp., „že žalovaná sa svojím konaním v hrubom rozpore s povinnosťami, vyplývajúcimi jej zo zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj zo zákona o spotrebiteľských úveroch a v neposlednom rade i z Občianskeho zákonníka, bez akéhokoľvek právneho dôvodu významne obohatila na úkor žalobcu, čím do ich vzájomných (právnych i majetkových) vzťahov privodila stav hrubej nerovnováhy.“ Vyjadril sa k obrane žalovanej založenej na tvrdeniach o ľahostajnom prístupe žalobcu ku kontraktáčnemu procesu. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, po prezentovaní všeobecných východísk zohľadnil skutočnosť, že žalovaná si voči žalobcovi ako spotrebiteľovi uplatňovala a vymáhala finančné plnenie, na ktoré z hľadiska hmotného práva nemala nárok, čím u žalobcu vyvolala stav právnej neistoty, ktorého nápravy sa žalobca musel domáhať podaním žaloby na súde. Súd prvej inštancie vzal do úvahy aj postoj žalobcu, ktorý sa aj napriek svojmu postaveniu slabšej zmluvnej strany rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a podstúpiť súdne konanie, hoci to je neraz stresujúcim zážitkom spojeným s obavami z výsledku sporu, či z možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní, ako aj konanie žalovanej vedomej si minimálne skutočnosti, že žalobca na úver poskytnutý mu na základe zmluvy z 19. februára 2009 vo výške 800,- eur za poplatok vo výške 772,- eur, teda za ktorý mal v zmysle zmluvy zaplatiť 1.572,- eur, uhradil k 12. augustu 2014 napokon sumu vo výške 8.330,56 eura, ktorá svojím správaním pred podaním žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, ale ani následne v priebehu samotného konania neprispela k zmiernemu riešeniu sporu, práve naopak, bezúspešným uplatňovaním prostriedkov procesnej obrany a opravných prostriedkov sa spolupodieľala na neprimerane dlhom trvaní protiprávneho stavu až do právoplatného rozhodnutia veci 25. februára 2021. Pokiaľ ide o závažnosť a intenzitu zásahu do práv žalobcu ako spotrebiteľa, tieto podľa názoru súdu prvej inštancie dostatočne dokumentuje výška bezdôvodného obohatenia žalovanej, k vydaniu ktorého v prospech žalobcu bola v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/15/2015 zaviazaná a ktoré takmer desaťnásobne prevyšuje sumu úveru poskytnutého žalovanou žalobcovi, ako aj skutočnosť, že na vymoženie tejto sumy žalovaná iniciovala voči žalobcovi exekučné konanie, ktoré podľa konštatovania žalobcu, ale aj presvedčenia súdu prvej inštancie bolo spôsobilé významne ohroziť jeho majetkovú stabilitu. V uvedenom kontexte považoval prvoinštančný súd za prirodzené, že vymáhanie nárokov zo strany žalovanej, ale aj následný zdĺhavý a náročný proces s cieľom domôcť sa ochrany svojich práv spotrebiteľa, museli pre žalobcu predstavovať neprimeranú záťaž, a to ako v rovine majetkovej, tak aj v rovine psychickej. Práve tieto aspekty ako rozhodujúce pre ustálenie výšky požadovaného finančného zadostučinenia žalobca v priebehu konania akcentoval, a preto nebolo možné súhlasiť s tvrdením žalovanej, že žalobca požadovanú výšku finančného zadostučinenia nijako relevantne neodôvodnil. Za primerané okolnostiam prejednávaneho prípadu preto považoval finančné zadostučinenie v žalobcom požadovanej výške 1.000,- eur, ktoré predstavovalo približne 13% sumy priznaného bezdôvodného obohatenia, ktoré zodpovedalo svojmu účelu, a teda žalobcovi poskytlo satisfakciu za protiprávny stav a následky s ním spojené, ktorým bol dlhodobo vystavený, ako aj za jeho aktívny prístup k obhajobe svojich práv, a žalovanú zároveň dostatočne odradí od toho, aby v rámci výkonu svojho podnikania pokračovala v porušovaní práv spotrebiteľov. Záverom súd len pre úplnosť poznamenal, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe vnútroštátnych súdov predstavuje výška priznaného finančného zadostučinenia v obdobných prípadoch spravidla 20,00 % až 50,00 % zo sumy bezdôvodného obohatenia, na vydanie ktorého bol subjekt zodpovedný za porušenie toho ktorého práva spotrebiteľa právoplatne zaviazaný. Napokon rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP výlučným procesným úspechom žalobcu v spore.

4. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní v zásade namietala nesprávnosti skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci, pokiaľ ide o stanovenie výšky primeraného finančného

zadosťučinenia, s tým, že prvoinštančný súd mal výšku primeraného finančného zadosťučinenia posudzovať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu strán a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáhal vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktačného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, pričom k nim nemal žiadne výhrady a zaviazal sa ich dodržiavať. Poukázala na rozhodnutia týkajúce sa otázky ľahkovážnosti spotrebiteľa a línie posudzovania priemerného spotrebiteľa, ako aj na skutočnosť, že žalobca netvrdil a nepreukázal, že si voči nemu nesplnila svoju poučovaciu povinnosť. Uviedla všeobecné predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Doplnila, že „v danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená jeho preventívna funkcia ani z toho dôvodu, že v novovzniknutých spotrebiteľských úverových vzťahoch už niekoľko rokov konštatovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku nepoužíva“. Svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vytýkajúcimi nesprávne právne posúdenie veci, žalovaná podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 CSP viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Predostrel svoj pohľad na to ako posúdiť otázku primeranosti finančného zadosťučinenia so záverom, že splnil všetky podmienky predpokladané v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2019, sp. zn. 3Co/56/2019 a ďalšie. Nesúhlasil s tvrdeniami žalovanej o jeho ľahostajnom prístupe pri uzatváraní úverovej zmluvy, pričom naopak považoval za ľahostajný prístup na strane žalovanej to, že uzatvára opakovane väčšie množstvo takýchto zmlúv (ktoré možno označiť takmer až za „úžernické“), a to aj napriek tomu, že mala vedomosť o zníženej schopnosti dlžníkov splácať poskytnuté úvery, čím priamo porušovala svoje povinnosti v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

6. Žalovaná v odvolacej replike zotrvala na svojej odvolacej argumentácii.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Tento rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 7.2.2024 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

8. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá CSP). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalovanej v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), odvolací súd dodáva:

9. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, to znamená musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po

právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 a nasl. CSP.

10. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska týchto uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok a argumentov žalovanej uvedených v odvolaní, dospel k záveru, že odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP v prejednávanej veci nie sú preukázané. Súd prvej inštancie uplatnený nárok po skutkovej a aj po právnej stránke posúdil v plnom súlade so zákonom a závermi ustálenými právnou praxou, a to v otázke základu i výšky finančného zadosťučinenia, správnym spôsobom interpretoval a aj aplikoval právny predpis a odvolací súd sa stotožňuje s jeho správnym záverom o splnení zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi vo výške 1.000,- eur podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

12. Predmetom konania je nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Toto ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody, bezdôvodného obohatenia, je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia, a je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 a sp. zn. 6Cdo/127/2017).

13. Kritériom kvantifikácie nároku na primerané finančné zadostučinenie sú najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadostučinenia teda jednoznačne závisí od úvahy súdu a pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia, správanie spotrebiteľa (napr. či nedošlo k porušeniu povinnosti na jeho strane, ktoré bolo dôvodom na uplatnenie práva na rozhodcovskom súde) a podobne (napr. či konanie žalovanej a následné domáhanie sa /v predmetnej veci/ vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou, viedlo u žalobcu k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v súkromnom a spoločenskom živote, t.j. k vzniku nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, k odkázanosti na iných alebo k psychickej záťaži a pod.), a tiež nie je vylúčené, že sa môže rovnať aj majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila.

14. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o preukázaní podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobcom predložením rozsudku, v ktorom bolo konštatované porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, ale aj záverom, že podmienkou úspešného uplatnenia nároku na primerané finančné zadostučinenie nie je preukázanie vzniku ujmy na strane žalobcu. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, postačuje hrozba vzniku ujmy, teda postačí, že spotrebiteľ na podklade spotrebiteľskej zmluvy má plniť to, čo veriteľovi práve pre rozpor so zákonom nepatrí.

15. Odvolací súd poznamenáva, že v prejednávanej veci bola táto ujma preukázaná, a to v nemajetkovej sfére žalobcu, ktorý bol nútený domáhať sa svojho práva v dlhotrvajúcom súdnom konaní (od roku 2014 do roku 2021), ktoré nepochybne predstavovalo negatívny zásah do bežného života spotrebiteľa, spôsobilý privodiť mu ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov, neistoty a podobne. Pri posudzovaní výšky finančného zadostučinenia dospel k záveru, že žalobcom požadovaná suma 1.000,- eur je dôvodná a primeraná aj s ohľadom na výšku jemu spôsobenej majetkovej ujmy. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že len samotná skutočnosť, že žalovaná pri úvere poskytnutom vo výške 800,- eur požadovala a aj získala od žalobcu vrátenie o 7.530,56 eura vyššej sumy bez toho, aby na ňu v zmysle hmotného práva mala nárok, a teda že bez právneho dôvodu disponovala na úkor žalobcu značnými peňažnými prostriedkami, bola okolnosťou spôsobilou negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobcu (spotrebiteľa), a tak potenciálne ohroziť i jeho sociálny a rodinný život. Týmto konaním sa žalovaná v hrubom rozpore s jej povinnosťami vyplývajúcimi jej zo zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj zo zákona o spotrebiteľských úveroch a v neposlednom rade i z Občianskeho zákonníka, bez akéhokoľvek právneho dôvodu významne obohatila na úkor žalobcu o značnú sumu, čím do ich vzájomných (právnych i majetkových) vzťahov privodila stav hrubej nerovnováhy.

16. V danom prípade vzhľadom na povahu a závažnosť porušenia spotrebiteľského práva zo strany žalovanej, ktorého ochranu na súde žalobca úspešne uplatnil, je súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadostučinenia v sume 1.000,- eur, ktorú posudzoval aj v nadväznosti na iné porovnateľné prípady, kedy napr. odvolací súd potvrdil rozsudok vo veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 17Csp/73/2020, ktorým priznal spotrebiteľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur v prípade, v ktorom dodávateľ vymohol od spotrebiteľa na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy peňažné prostriedky vo výške 2.549,52 eura, aj podľa úvahy odvolacieho súdu v okolnostiach posudzovaného prípadu primeraná, plne dôvodná a bude viesť žalovanú ako silnejšiu zmluvnú stranu nezneužívať jej dominantné postavenie v právnom vzťahu a k takému konaniu a správaniu, aby nedochádzalo k tak závažnému porušovaniu práv spotrebiteľa.

17. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so spôsobom skutkového a právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie a dospel k záveru, že žalovaná podaným odvolaním nedôvodne uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, ktoré v prejednávanej veci neboli preukázané. Z uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov obsiahnutých v napadnutom rozsudku, na ktoré odvolací súd odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP, IV. ÚS 350/2009, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

19. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. V odvolacom konaní mal žalobca plný procesný úspech a preto mu v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní neúspešná.

21. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

11CoCsp/58/2022

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 CSP).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).